

INNEHÅLL

TEXTER

Annon
Avskedet
Det kom ett brev
Nyårstanke
Att ladda ner musik gratis – brott eller rättighet?

DIKTER

Tidens ande
Tio små da'r
Varsam vår
Solen skiner
Längtan I
Längtan II
Hoppets lanterna
De sviknas hopp
Hemma igen
Förebud om höst
Strävan
Alliteration
Brinnande barn
Längtan III
Kärlek trots allt
Morgon
Sms på söndagsmorgonen
Visa
Omnia movent

TEXTER

ANNON

Mr Frith slog upp ögonen och blinkade. Han måste ha slumrat till. När han yrvaket såg sig omkring undrade han, som man ofta gör när man just vaknat, var han befann sig. När han såg ut genom fönstret kände han inte igen landskapet som passerade förbi utanför. Då minns han plötsligt. Han var på väg hemåt med tåget. Men varför kände han inte igen landskapet?

Han såg sig om i kupén och det var med en lätt förvåning han upptäckte att de andra passagerarna, som han nu minns hade suttit där, hade bytts ut mot andra som alla tysta ägnade sin fulla uppmärksamhet åt sina böcker eller tidningar. Alla, utom en äldre korpulent herre i hörnet, som tydligen liksom han själv hade vaggats till sömns av tågets mjuka krängningar. Det var emellertid inte detta kompletta skifte av människor som lämnade ett styng av oro i hans lätt sömndruckna hjärna. Han såg återigen ut genom fönstret. Under de regntunga moln som nu ersatt det solsken som värmt kupén innan hans slummer passerade en rad mjuka kullar förbi på avstånd i en grådaskigt brungrön parad. Nedanför dem låg åkrar och fält, skiftande i dystra brunaktiga nyanser av gult och grönt. Buskhäckar löpte mellan fälten, här och var avbrutna av små spridda dungar av träd. Bortom kullarna kunde man i regndiset vagt urskilja de gråa konturerna av berg.

Underligt, tänkte han. Det här liknar inte alls trakterna hemmavid. Undrar hur länge jag sovit egentligen. Han försökte komma ihåg vilka städer som kom efter hans hemstad längs tåglinjen, men hans geografikunskaper ville inte ge sig tillkänna. Hur underligt det än kunde låta hade han aldrig åkt tåg särskilt långt åt det här hållet. Dessutom hade han aldrig varit särskilt bra i geografi, men han visste i alla fall så mycket att det inte fanns några berg nära hans hemstad. När denna insikt slog honom ryste han till. Var var han egentligen? Han kände en lätt panik sprida sig. Han lugnade sig med att han ju alltid kunde fråga någon av de andra passagerarna. Han tittade på damen som satt mittemot och försökte fånga hennes blick, men antingen var hon så uppslukad av sin bok att hon inte märkte att han såg på henne, eller så höll hon helt enkelt blicken fäst på uppslaget av ren trots.

– Ursäkta mig, sa han. Ingen respons. Inte heller någon av de andra passagerarna visade någon antydning till att de märkt hans yttrande. I vilket fall

som helst gav de sig inte tillkännna. Den korpulente mannens snarkningar var det enda ljud som hördes förutom tågets susande.

– Ursäkta mig, men när passerade vi Kirstwall? försökte han igen. Damen verkade snörpa lite på munnen men visade ingen vilja att svara.

Just då tittade konduktören in.

– Annon nästa!

– Ursäkta mig, ropade Mr Frith till honom när han var på väg att försvinna ur dörröppningen, när passerade vi Kirstwall?

– Det är ett bra tag sen! Men innan Mr Frith hann fråga hur lång tidsrymd konduktören definierade som ”ett bra tag” var han borta.

Annon nästa, hade han sagt. Namnet gav inte upphov till några klämtande klockor i Mr Friths hjärna. Hade han hört rätt? I vilket fall som helst hade han ju åkt för långt. Han bestämde sig för att gå av vid nästa station och invänta ett annat tåg som kunde ta honom i motsatt riktning. Han tittade åter ut genom fönstret. De vida fälten hade gradvis ersatts av en ökande mängd hus, men ändå inte ett sådant antal som kunde antyda att Annon var någon större stad.

Tåget började bromsa in och nu såg Mr Frith början av perrongen. Efter en stund stod tåget stilla och han reste sig för att plocka åt sig sitt bagage. Då upptäckte han att hans väska var borta. Lyckligtvis hade han inga värdesaker i den. Nåväl, han hade inte tid att leta efter den om han skulle hinna komma av tåget innan det gav sig av igen, och han kunde alltid anmäla den hos polisen som stulen, eller på stationens hittegodsavdelning som förlorad. Det kunde ju ha varit någon som tagit fel väska, och det fanns ju trots allt ärliga människor som lämnade in saker de hittat. Han tvivlade starkt på att han skulle få något som helst svar från de andra passagerarna i kupén på frågan vart väskan tagit vägen, så han gick ut i korridoren, öppnade närmaste dörr och klev ner på perrongen.

Som om det var tecknet lokföraren väntat på, satte sig tåget i rörelse så fort Mr Frith hade båda fötterna stadigt på perrongen. Ingen annan verkade ha stigit av vid stationen. Någon eventuell stins eller bärare syntes inte till, inte för att Mr Frith behövde någon bärare nu när hans bagage var borta, men stationen verkade folktom, rentav ödslig i det lätta duggregnet. Stationsskylten bekräftade emellertid vad konduktören hade sagt, Annon, 203 m över havets yta.

Han började leta efter en tidtabell som kunde ge honom upplysning om när nästa tåg skulle passera i riktning mot Kirstwall, men när han äntligen hittade en inglasad ram, ovanför vilken det satt en skylt med ordet ”Tidtabell” ingraverat, visade det sig att ramen var tom. Han ångrade att han inte hade plockat till sig en sådan där tidtabell i fickformat på stationen i Avonmouth

där han börjat sin resa. Nåväl, detta var ju också en station, tänkte han, så logiskt sett borde det ju finnas sådana tabeller även här.

Han gick in i stationsbyggnaden. Väntsalen var inte olik någon han sett tidigare, men liksom perrongen gav den på ett nästan obehagligt sätt ett ödsligt intryck. En biljettlucka fanns på ena väggen, men bakom glaset var en nerdragen rullgardin på vilken var tryckt ordet ”Stängt”.

Typiskt, tänkte Mr Frith något irriterat. Han sökte med blicken längs väggarna efter något som kunde likna en tidtabell, men förgäves. Inte heller fanns någon skylt som kunde upplysa om när biljettluckan åter skulle öppnas.

Han satte sig ner på väggfasta bänken som löpte längs väntsalens ena vägg och försökte få tankarna att klarna. Han kände sig fortfarande något yrvaken efter slumrerna. Han slöt ögonen och andades djupt.

– Mr Frith?

Han öppnade ögonen med ett ryck och såg sig om. Vid utgången på den sidan av väntsalen som vette mot staden stod en för honom okänd man klädd i tweedkostym och såg på honom. Mannens bredbrättade hatt gjorde det svårt att urskilja hans ansikte i dunklet. Först trodde Mr Frith att han drömde. Hur kunde någon i denna för honom helt okända stad känna till hans namn? Han blinkade ett par gånger, men mannen stod kvar.

– Mr Frith, mitt namn är Ferrier. Var vänlig och följ med mig. Tonen i hans röst var manande och full av auktoritet. Mr Frith upplevde en oförklarlig växande känsla av panik. Vad ville mannen honom? Han bestämde sig snabbt för att han inte tänkte stanna kvar och ta reda på det. När mannen kom in i rummet och närmade sig tog Mr Frith ett språng åt sidan med en vighet och snabbhet som förvånade honom själv, och i ett par långa kliv var han utanför dörren. Han såg sig inte om när han sprang nerför gatan som ledde in mellan husen närmast stationen.

Han stannade inte förrän han nått slutet av gatan. Framför honom höjde sig tornet till en mindre kyrka omgiven av lummig kyrkogård. Regnet hade ökat i intensitet och efter en hastig blick bakåt för att försäkra sig om att mannen inte följt efter, öppnade han grinden till kyrkogården för att sedan snabbt ta sig in och söka skydd under ett av träden. Medan han hämtade andan såg han upp mot gatan och än en gång slogs han av den där känslan av ödslighet.

När han kastade en blick in mot kyrkogården fick han se en grupp människor som var samlade runt vad som tycktes vara en nygrävd grav. De verkade omedvetna om det strilande regnet, och prästens tal nådde Mr Frith som ett stilla mummel. Ljudet av regnet hindrade honom från att urskilja vad som sades och som av en ingivelse drog han sig närmare. Utan att kunna sätta fingret på varför tyckte han att människorna verkade bekanta. Hur var det möjligt?

Som för att svara på hans fråga sprack det tunga molntäcket i samma ögonblick upp och lät en stråle av solsken silas ner över gruppen av svartklädda gestalter. Mr Frith kunde nu klart och tydligt se deras ansikten och vad han såg fick honom fullständigt att tappa fattningen. Där stod hans egen far och mor och vid deras sida hans bror och syster. Människorna omkring dem var hans närmaste släktingar. Prästen var kyrkoherden i Kirstwall, som Mr Frith känt sedan barnsben, och han var just i färd med att låta den sista symboliska skoveln jord falla ner i gropan. Ljuset från solstrålen föll nu även på gravstenen och han fylldes av fasa när han i de sirligt inristade bokstäverna kunde läsa sitt eget namn. Innan han hunnit hejda sig och insett det absurda i situationen rusade han fram för att stoppa denna makabra föreställning och visa att han inte alls var död.

– Se här! skrek han. Här är jag! Det är ett misstag! Jag lever!

Vilken reaktion han än förväntat sig blev han besviken. Kyrkoherden fortsatte sin ceremoni som om ingenting hänt och de andra visade ingen antydan till att vare sig ha sett honom eller hört hans rop.

– Hör ni inte? Jag lever!

Fortfarande ingen reaktion. Kyrkoherden hade nu avslutat akten och gruppen började långsamt röra sig. Han sprang fram till sin mor och lade handen på hennes axel, men hans hand verkade inte få någon kontakt med hennes kappa. Han försökte förtvivlat gripa tag i hennes axel, men utan annat resultat än att hans mor drog kappan tätare omkring sig. Han hörde hennes dämpade snyftningar och kände ett överväldigande behov att trösta henne, men insåg motvilligt att det låg bortom hans förmåga. Han stod kvar i regnet och såg efter henne när hon tillsammans med de andra gick bort mot den grå kyrkobyggnaden. När de var utom synhåll lät han sig översköljjas av sin förtvivlan. Han sjönk ner på knä och kände tårarna strömma nerför sina kinder och blandas med regnet.

– Mr Frith.

Han såg upp och såg mannen från stationen, Mr Ferrier, stå alldeles bredvid honom. Mr Ferrier hade tagit av sig hatten och Mr Frith kunde nu se hans ansikte klart och tydligt. Det var fyllt av medlidande och med ens förstod han vidden av det som hänt. Mr Ferrier lade handen på hans axel och han kände ett säreget lugn sprida sig inom honom.

– Är jag verkligen...? frågade han. Mr Ferrier nickade.

– Hur?

– Tågolycka, två mil innan Kirstwall, svarade Mr Ferrier.

– Var det bara jag?

– Nej, elva förutom dig.

– Men var är de andra? Borde inte de också vara här?

- Var och en av dem har en egen unik upplevelse.
- Och vem är du i sammanhanget? Min guide?
- Min uppgift är att föra dig över floden.

Mr Frith försökte ta in allt detta, men förstod snart att han måste smälta det en bit i taget.

- Och vad händer nu? frågade han.
- Vi går ner till färjeläget där min båt väntar.
- Och vad finns på andra sidan?
- Det är inte min sak att förklara. Den sista delen av resan måste du göra ensam. Känner du dig redo? Han såg forskande på Mr Frith.

Mr Frith kände sig allt annat än redo, men insåg samtidigt att han nog aldrig skulle bli mer redo än så här. Han nickade kort. De gick tillsammans ut på gatan och inledde därmed den sista resan Mr Frith någonsin skulle göra.

AVSKEDET

Han kunde inte säga vad som väckte honom. Kanske en fågel som hälsade den första ljusningen med en försiktig drill, eller naturen som gjorde sig påmind. Troligen det senare. Han kände sig inte utsövd, men behovet trängde på och tvingade upp honom.

Efteråt gick han ut i köket och tog sig ett glas vatten, som för att fylla tomrummet. Han tittade ut genom köksfönster. En bit bort, nedanför en slänt låg stranden, smekt av havets vågor, lite gråaktiga i det tidiga morgonljuset. Ovanför var himlen redan blå. De få spridda molntussarna svävade högt i den klara luften och utlovade en vacker försommardag. Förlorad i tankar betraktade han himlen och havet medan dagen ljusnade. Halvt som i en dröm kände han hennes närvaro i rummet. Han suckade lätt. Han vände sig inte om, markerade med sin rygg sin avvisande attityd.

Du är uppe tidigt.

Han svarade inte. Han hade inget mer att säga henne. Han hade känt henne i många år och under en tid var hon hans enda vän, hans enda förtrogna. Men detta hade förändrats de senaste dagarna. Gå din väg, tänkte han. Jag har inget mer att diskutera med dig. Vi har talat tillräckligt mycket om detta och du borde veta min åsikt vid det här laget.

Alla kan ändra sig. Glöm inte att jag känner dig bättre än någon annan. Kanske bättre än du själv.

Han kände en lätt rysning längs ryggen. Hon hade förmodligen rätt. Han hade ju så många gånger låtit henne ta del av hans innersta tankar innan det hade hänt som han väntat så länge på, det som nu var på väg att göra slut på deras vänskap. Om nu vänskap var rätt ord. Visst hade hon skänkt honom tröst vid åtskilliga tillfällen, men likväl hade det funnits andra stunder då han hatade henne mer än något annat. Han hade ofta vilat tryggt i hennes famn, men ändå känt en krypande ångest när hennes närvaro blivit alltför påtaglig och skrämmande.

Du kan inte bara lämna mig. Vi har en historia du och jag. Vi är som A och O, yin och yang...

Han försökte sluta lyssna när hon kom in på den vanliga litanian som vid det här laget lät som en gammal sliten grammofonskiva. Till och med hans hjärnas symbolspråk i sammanhanget kändes slitet.

När hon malt på ett tag kände han att han fått nog. Han befann sig i en ny situation. Han hade tagit sig närmare än någonsin en dröm han närt i så många år att han trodde den skulle förbli en dröm. Han hade så när gett upp den och förpassat den till hans överfulla förråd av en gång hoppfulla drömmar. När nu denna dröm kom inom räckhåll hade han fyllts av känslan att även de andra drömmarna hade kommit närmare. Han skulle inte låta henne förstöra detta. Inte denna gången. Hans blick sökte sig mot dörren till sovrummet där hans framtid hägrade.

Går du in dit är vår vänskap slut.

Han uppfattade en ton av desperation i hennes ord. Han reste sig och började gå mot dörren.

Du kommer att ångra dig och sen kommer du krypande tillbaks till mig!

Han förstod att hon säkert hade rätt i att de skulle ses igen, men att han skulle ångra sig? Snarare skulle han ångra sig om han inte tog steget. Han skulle klara sig länge utan henne, men hon var ingenting utan honom. Med bestämda steg gick han fram till sovrumsdörren, vände Ensamheten ryggen och gick in till sin nyfunna kärlek som sov sin tidiga morgonsömn i hans säng.

DET KOM ETT BREV

Det kom ett brev, i ett avlångt cremefärgat kuvert, med handskrivna adress och färgglada frimärken. Den gamla kvinnan vars namn stod som adressat spärrade upp ögonen som om hon inte vågade tro på vad hon såg när hon läste avsändarens namn. Det här brevet hade hon väntat på i 20 år. Hon tittrade länge på det medan tusen tankar rusade genom hennes huvud. Till slut öppnade hon kuvertet och började läsa.

Även brevet var handskrivet i en handstil som hon tyckte sig känna igen, och medan hon läste kunde hon för sitt inre, trots alla åren som gått, höra sin sons röst. Ja, brevet var från honom, hennes son som 20 år tidigare lämnat hemmet bakom sig i vredesmod. Han och hans far, bägge envisa som synden, hade grälat om någon bagatell – hon minns inte längre vad – och det hela hade urartat tills de inte längre stod ut med att ens se varandra. Hon själv försökte tafatt gjuta olja på vågorna vilket endast resulterade i att sonen anklagade henne för att ta faderns parti. Sonen hade gett sig av och hon hade inte hört från honom sedan dess, förrän nu.

Hon hade försökt tala sin man till rätta, men han vägrade envist att tala om saken. Hon hoppades länge att hon skulle få något livstecken från sonen, men tiden gick, veckor blev till månader, månader till år. Under de första månaderna tog hon vi ett par tillfällen upp saken med sin man, men varje gång lät han henne tydligt förstå att det var ett passerat kapitel vad honom anbelangade. I hans medvetande existerade inte längre sonen. Till slut hade hon motvilligt accepterat tingens ordning, men det lilla hopp som hon trots allt närt under åren hade nu vid åsynen av brevet slagit ut i full blom.

I sitt brev berättade sonen om hur han först flyttat till en annan stad, men inte långt därefter hade han fått ett erbjudande om ett arbete i en stad i ett avlägset land. Han antog det och inrättade sig efter hand i sin nya tillvaro. Han fann nya vänner, gifte sig, fick barn och såg ljus på tillvaron. Då kom katastrofen.

Den andra bilen hade ignorerat ett rödljus och kört med stor kraft rakt in i sidan på hans frus bil. Läkarna sade att döden hade varit ögonblicklig och han insåg att det var i just det ögonblicket som hela hans värld föll samman. Hans dotter som varit med i bilen överlevde olyckan, men hade fått livshotande skador och återfick aldrig medvetandet.

Han försökte begrava sin sorg i arbete, men fann sig själv ofta omedvetet stirrande ut i tomma intet. Han överordnade var tålmodiga till en början, men till slut såg de sig tvungna att sätta någon annan på tjänsten. De flesta av de nya vänner han funnit visade sina rätta ansikten och undvek honom. Till slut kändes det som om han inte hade något kvar som band honom till den nya tillvaron som han skapat åt sig. Han hade nu bestämt sig för att åka tillbaka till hemlandet och det var orsaken till att han hade skrivit.

Vid det här laget rann tårarna nedför kinderna på den gamla kvinnan. Hon skulle ta emot honom med öppna armar. Frågan var bara hur hon skulle få sin man att acceptera det.

När de satt och åt lunch vågade hon sig på att nämna brevet i förbigående. Hon såg genast hur hans uppsyn mörknade och under resten av dagen kom inte ett ord över hans läppar.

Inte förrän de lagt sig för att sova, just när hon skulle släcka sänglampan, hörde hon frågan som hon knappt ens vågat hoppas på.

”Vad skriver han?”

Då visste hon att allt skulle ordna sig.

Så stod de då där, det gamla paret och spanade förväntansfullt ut mot landningsbanan där planet skulle landa med sonen som de inte sett på 20 år.

NYÅRSTANKE

Året drog sig långsamt mot sitt slut. Det var bara några få dagar kvar innan det nya året skulle göra sitt intåg och människors förväntningar var som vanligt åtskilligt högre ställda än vad den stackars ännu ofödda enheten av tid någonsin skulle kunna hoppas uppfylla under sin levnad. Den gamle, svårt tyngd av sin tids brutna löften, ouppfyllda drömmar, orättfärdighet och elände, hoppades innerligt att han skulle få tillfälle att ge sin efterföljare råd och förmaningar, dela med sig av sina erfarenheter och peka på de misstag han själv inte kunnat undvika, men faktum var att de aldrig skulle mötas. I samma ögonblick den nye drog sitt första andetag skulle den gamle falla död ner, oundvikligt och slutgiltigt. Så hade det varit i alla tider och det fanns ingen anledning att tro att detta någonsin skulle förändras.

Den gamle hade varit mycket optimistisk i början av sitt liv och uppdrag. Så många dagar hade legat framför honom som oskrivna blad. Så många möjligheter hade hägrat, så många visioner uppmålats. Allteftersom tiden gick och allt fler människors förhoppningar grusades blev emellertid tyngden på hans smala axlar allt större tills den en dag var i det närmaste outhärdlig. Faktum var att lika stor som hans längtan nu var att kunna lätta bördan för den kommande nye, lika stor var hans trängtan efter ett slut på sin egen plåga. Han hade en envis känsla av att ingen skulle glädjas mer än han när han inom en handfull dagar skulle segna ner, förvandlas till stoft och svepas bort av tidens vind. Och om han nu genom något slags mirakel skulle få möjlighet att tala med den nye, vad skulle han säga? Försöka ingjuta hopp? Hur skulle han kunna vara mäktig det när hans eget hopp blott var en flämtande låga i en dyster verklighets mörker? Hans ögon fuktades vid tanken på hans egen maktlöshet och frustrerad förbannade han det uppdrag som givits honom, till synes så meningslöst i sin oklarhet.

Dagarna gled oförtrutet fram på tidens ström och ögonblicket för den nyes födelse drog sig allt närmare. Till slut hade den sista dagen i den gamles liv anlönt. Han började känna sig rejält gammal och trött vid det här laget och den lilla gnuttan hopp han hade haft om att kunna göra en insats för den nye hade i stort sett helt ersatts av en modlöshet som än mer tyngde honom.

Mitt i denna mörka stund av självömkan och väntan på den stund då tidens dunkel skulle sluka honom och förena honom med hans till synes ändlösa

rad av föregångare glimtade en tanke till. Hans sinne fylldes plötsligt av bilder från hans levnad. Avskyvärda bilder av elände och krig, mord och blod, av all den ondska som nu till slut tyngt honom nästan till outhärdlighet. Men så såg han att där också fanns andra bilder han inte lagt märke till tidigare, eftersom eländet hade fångat honom och dragit honom med sig i sin neråtgående spiral. Bilder av människors kärlek och medkänsla, av de drömmar som faktiskt hade uppfyllts och de löften som trots allt hade hållits. Hur kunde han ha missat detta? Han måste ha varit alltför förblindad av mörkret för att se ljuset. Långt där inne i sitt inre fann han en ny känsla som började växa. Den tycktes tränga undan dunklet som hade omringat honom tidigare och långt borta såg han ett ljus som växte inför hans blick. Allt starkare sken det och till slut var han helt innesluten i dess värme. Han förstod med ens att detta var slutet för honom och början för den nye. I samma ögonblick fylldes hans sinne av dess sista tanke och insikt om att det trots allt finns hopp för världen: Kärleken är regeln, ondskan är undantaget. Med detta förenades han med de tidigare tusentals år som varit.

ATT LADDA NER MUSIK GRATIS – BROTT ELLER RÄTTIGHET?

På senare tid har det debatterats livligt om gratis nerladdning av musik och om det skall anses vara olagligt eller inte. En del debattörer hävdar att det inte kan jämföras med stöld, delvis pga. det faktum att man inte stjälar musiken rent fysiskt, utan bara kopierar den. De menar att det är en helt annan sak än att stjäla en CD i en butik, ett par byxor eller vad som helst. Om du tar en CD i en butik så kommer det att finnas färre CD-skivor på hyllan. Det kommer att orsaka en förlust för butiksägaren. Om du skulle ladda ner samma musik från nätet så skulle musiken fortfarande vara kvar där, tillgänglig för andra.

Ett sådant resonemang är enbart hårklyverier och leder bort från kärnfrågan. Det handlar inte om var musiken finns, på en CD, på en hemsida, eller på din dator. Det handlar om produkten i sig, musiken och det kreativa arbetet som ligger bakom. Ett stycke musik är något som människor har lagt ner tid och arbete på, och, naturligtvis, sina pengar. Det handlar därför inte om något som man frånhåller allmänheten och som den borde ha laglig eller etisk rätt att ha fri tillgång till. Det handlar om något människor gör för sin försörjning och stöld av personlig egendom.

Andra menar att det är en myt att CD-försäljningen skulle minska pga. nerladdningen eftersom de ändå inte hade köpt skivan eller lyssnat på just den där låten om de inte hade kunnat ladda ner den gratis från nätet. Vissa menar t.o.m. att fri nerladdning stimulerar CD-försäljningen och att det faktiskt gynnar musikindustrin, och använder detta som argument för att inte se något etiskt fel i förfarandet.

Vid en schweizisk undersökning kom man fram till att ungefär 5000 nerladdade låtar minskade försäljningen med 1 CD-skiva. Det kanske inte verkar vara så mycket att oroa sig för, men man måste ta i beaktande att musik laddas ner av miljoner människor över hela världen varje dag, dygnet runt. I enbart USA beräknades att 800 000 000 filer laddades ner varje månad under 2003. Det motsvarar 1 CD-skiva var sjuttonde sekund!

En annan undersökning, som gjordes på en populär svensk hemsida för

ungdomar, visade att 54 % av tjejerna och nästan 60 % av killarna köpte färre CD-skivor som ett direkt resultat av möjligheten att ladda ner samma musik från nätet istället, gratis. 42 % av killarna påstod att de inte längre köpte några CD-skivor över huvud taget.

En del kan tycka att musikindustrin ändå tjänar miljoner och att det inte finns den minsta anledning att tycka synd om dem om de nu skulle förlora lite pengar. Men det är inte det som är kärnan i debatten. Man kan ha vilken åsikt man vill om att musik skall vara tillgänglig för alla, utan kostnad, eller att det ligger i informationens natur att söka sin frihet. Betyder det att man kan bryta mot lagen när den inte passar ens syften eller överensstämmer med ens personliga åsikt? Nej, naturligtvis inte. Det skulle innebära anarki. Lagen fastställer klart och tydligt att stöld av annans egendom inte är tillåtet. Att ha en åsikt om hur sakers förhållande borde vara är en sak. Att göra det till en ursäkt för att bryta mot lagen är något helt annat.

Lagar är till för att åtlydas. En lag kan verka löjlig, men den finns där, inte för att minska din frihet, utan för att skydda den. Det har att göra med dina relationer till andra människor. Om en lag skulle strida mot de mänskliga rättigheterna måste den givetvis upphävas, men i detta fall är dessa rättigheter inte ifrågasatta. Faktum är att de istället ifrågasätts av de människor som laddar ner musik i det att de stjälar andras egendom. Och jämförelsen mellan fri tillgång till musik och informationens längtan efter frihet är enbart löjeväckande.

Det finns troligen inget realistiskt sätt att stoppa flödet av nerladdad musik. Den allmänt positiva attityden till gratis nerladdning av musik som finns hos många unga människor verkar i det närmaste orubblig och de åtgärder som skulle krävas för att strypa verksamheten kan visa sig alltför extrema. När de ställs inför det faktum att de faktiskt bryter mot lagen hävdar många som gärna vill fortsätta med gratisverksamheten att de helt enkelt inte bryr sig. Det är inte omöjligt att denna attityd i slutänden kommer att leda till att intresset för att spela in musik så småningom kommer att minska. Visst vore det sorgligt.

DIKTER

TIDENS ANDE

*Tidens ande långsamt smyger,
längtans fågel norrut flyger,
intet som en liten dikt
skänker hjärtat tillförsikt,
kyssen från en älskad vän
känner mina läppar än...*

TIO SMÅ DA'R

*Tio små da'r, drygt en fjärdedels månad
på så många dagar med dig blir jag rånad.
Ett solsken jag kunde ha delat med dig
är det inte ganska förfärligt så säg.
Kanske min trånad kan tyckas patetisk,
men ordvalet blir så när man blir poetisk...*

VARSAM VÅR

*Vårande i vardande
vårdande varandets vaknande,
vördande väckandets vilande väntan.*

SOLEN SKINER

*Solen skiner
Glada miner
gott när vinden inte viner.
Kallt ändå
med jacka på.
Vår är vad vi väntar på.
Skönt att veta
slippa leta
allt vad kärlek nu kan heta.
I en vrå
för oss två
finns en plats trots allt ändå.*

LÄNGTAN I

*Min längtan är en blodröd ros,
så smärtsamt vacker i sin glans.
Dess törnen föder hjärtats blues,
i minnet av en yster dans.*

*En ousinlig månads tid
tycks ligga som ett vidsträckt hav
men ingen ström om än så strid
får kärleken att gå i kvav!*

LÄNGTAN II

*Visst har min längtan nog sökt på krumma ben
flagnande tröstord i midnattsmånens sken.
Milstenar har jag kämpat mig förbi,
kämpat och längtat, längtat att bli fri.
Kampen den är min,
längtan stor ditin
där sorg kan tänkas finnas blott i fantasin.*

*Roströda ögon i tårar löses ut
Dagar tycks längre och tyngre än förut.
Längtan går vilse bland döda drömmars mull.
Livet, av grymhet, har krävt av dem sin tull.
Efter alla år
är allt som återstår
en utslocknad flämtning av längtan på en bår.*

*Är den då dödens, min längtans vissna själ?
är den utom räckhåll för livets lust och väl?
Hur återfår den gnistan att åter andas hopp
om nya friska pulsar i livets drömomlopp?
Är jag nu på nytt
vid vägskalet jag flytt
Har jag återförts att följa råd jag aldrig lytt?*

HOPPETS LANTERNA

*När solen glittrar som av gull
i vägens våta yta,
en rännil likt av silver full,
när dagens timmar tryta,
en stråle blott av solens ljus
sig letar fram bland snåren
att finna igelkottens hus,
där sover han till våren.
En slummer djup och avundsvärd
långt bortom hjärtesåren
som plågar mig, till själen tård,
tills lagd jag är på båren.
Ett svek har återskänkt min blick
som grumlats svårt av tiden.
Den livsväg som jag dittills gick
känns slösad, falskt förliden.
Lanternan högt i hoppets torn
tycks avlägsen och svag.
Men förrn det stötts i domens horn
den åter tänds en dag.
Det är mitt hopp
till dess min kropp
med all sin skull
har blivit mull.*

DE SVIKNAS HOPP

*Var dag har nog av egen sorg
så är det sagt en gång
och in i gränder och på torg
hörs minnet av en sång
om längtan bort från var dags slit
om högre ideal,
om trofasthet och sann tillit.
Än tycks den lätt banal,
än tycks den stark och full av tröst
inför en framtid svår,
framsjungen ur de sviknas bröst
med hopp om trofast vår.*

HEMMA IGEN

*Hemma med sorgen
i ensamma borgen,
solen tycks håna min ömkliga själ.
I mörkaste natt
leker ångest tafatt
och min lycka tycks säga farväl.*

*Kom håll om mig, kära,
förlös mina tårar;
kom ge mig din helande tröst.
Kom var mig så nära
att ilande kårar
och livsångest flyr från mitt bröst.*

FÖREBUD OM HÖST

*Ett visset löv, ett förebud
om sommarns flykt med sommarns ljud,
en svalas svirr, en brännings brus
kvällsljumma vindars trädtoppsus.
En kär väns ord vid solnedgång,
vid sommardagens svanesång.*

*Mot tidens obönhörlighet
nå't hinder ingen mänska vet.
Avlägsen känns vid höstlandsgräns
den tid då sol'n höll audiens
då vind ömt smekte solvärmd hud
Nu vissna löv ger förebud...*

STRÄVAN

*Vindarna kan veta
vad vi aldrig har förstått.
Träden kanske minns det
vi för länge se'n glömt bort
Är vår längtan stark nog
som flodens till sitt hav?
Också bergen vittrar ner
som vår kropp i sin grav.
Kanske är det likväl sant
för vem kan skyddslös stå garant
för att slitsam strävan alltid leder någonstans.*

ALLIT*TERATION

*Vissa visor vistas vilset
i vår vissna värld
levde likväl lekfullt lystet,
läxan lättsamt lärd
Nu när nya nätter nalkas
såsom snabba strömmar svalkas,
trötta toner truligt trilskas,
tonikan tycks tärd.*

*Väntande vid vintrigt vägsål
våren varsamt visan väcker
Långsamt lösgörs lyrisk längtan,
leende och lyckligt läcker.
Nyss när narig näsa nös.
Sol snart strålar seriös.
Trötthetstyngden tappar taget,
tussilago tuvan täcker.*

BRINNANDE BARN

*Brinnande barn, är det en metafor,
eller kanske ett tillstånd jag inte förstår?
Ibland får man känslan av krystsemafor:
Här är jag! Se djupet! Se vad jag förmår!
när djupet som sådant är grunt och banalt
och syftet med dikten tycks missas totalt.
Vad bryr jag mig om deras glödande glin
när en dikt utan krystdjup kan va' lika fin!*

LÄNGTAN III

*Vart för mig min längtan?
Till fjärran skogar av ensamhet
dit du endast kommer då och då
och öppnar dig som en solkysst glänta
mellan mörka granars höga torn,
en flämtande låga av hopp
under hotet av höga vindars beslutsamhet.
Jag vill göra deras beslutsamhet till min
och nära den lågan,
skydda dess utsatthet,
värmas av dess envishet,
förundras över dess trogenhet.
Låt mig upptändas
och fyllas av dess löften
om ett slut på denna tärande trängtan
som bränner som en ond eld
helt väsensskild från den eld
som utgör vår gemensamma längtan
efter en samhörighet
mellan oss två
sammanbundna av tusen länkar
var och en bärande av egen kraft
vår kärleks tyngd
denna tyngd
som sammanfattas med orden
Jag älskar dig*

KÄRLEK TROTS ALLT

*Jag träffade henne en senvinterdag
men ödet det ville nog vänta ett slag.
för trots vänskapskänslor vi hyst för varann
så lade sig än inte kärleken an.
Ja, trots att vår Amor var skjutklar och så
var inte mitt hjärta i skottlinjen då.
Blott hennes blev träffat, blott hennes blev hett
och Amor den stackarn han såg vad som skett.*

*Men kanske ändå fick mitt hjärta en skråma,
vid midsommartid liksom ut ur sin coma
kom känslorna sipprande en efter en
som nyfödda föl stelt på stapplande ben
till slut flöt de fram som en forsande flod
tände min längtan, stärkte mitt mod
jag fann då min kärlek bejakad
och en del av min framtid utstakad.*

SMS PÅ SÖNDAGSMORNINGEN

*god morgon vännen, sångens gåva
är en tröst som ömt vill lova
kärlek, närhet, trofast hopp
från dalens djup till bergets topp
älska mig trots att jag klagar
ditt hopp bådär bättre dagar
ditt hopp lever när mitt sargats,
klar din blick när min förargats.*

MORGON

*vaknade en morgon
tidig söndag
tidigare än många andra
som jag fördrivit
i sömndruckenhetens tecken
men nu
insåg jag klart
livets begränsning
livets oändlighet
livets utsägliga fasa
livets otroliga möjlighet
i alltför många år hade jag lunkat på
i en slö och maklig lunk
trygghetsberoende
avskärmad från verklighetens muller
övertygad om min säkerhet
men nu
när tryggheten
ryckts bort under mina fötter
när verklighetens muller
bedövar mina öron
och säkerheten
känns bortblåst
som maskrosfrön i sommarvinden
virvlande bort mot oanade öden
i motgång föds medgång
önskar det var sant
är det sant?
dödens kort betyder inte alltid död
bara tillståndsförändring
måste inte puppan sprängas
för att fjärilen ska få liv
knoppar brista
för att våren ska vakna
fröt dö
för att rosen skall blomma
genom skärseld till himmelen*

*alltför länge hade jag följt med vinden
lättjans farled
kappans väg
även när den blåste mig
bort från det jag längtat till
jag vill lära mig kryssa
segla mot vinden
själv välja väg
jag vill så gärna
saknar bara mod
men var finns mitt mod?
mod kräver styrka
var finns min styrka?
styrka kräver självtillit
men vem är jag?
vad kan jag?
vad vet jag?
vem behöver mig?
vem saknar något som jag kan ge?
jag en ömkling
en patetisk syn
en svikare
stämplad
oönskad
avhängd
men är detta jag?
blir jag det som andra tycker?
är jag inte något i mig själv?
är mitt liv helt beroende
av andras intryck?
jag en individ
en tänkande varelse
en drömmare
sökande
vilse
uppgiven
önskar man kunde köpa mod på ica
kanske på kupong*

*stort mod bortslumpas
endast idag
tar ni kort?
visst
säg omelett
försöker igen
jag är en individ
en tänkande varelse
jag kan bidra till världens lycka
som varnande exempel
men jag vill inte
vill inte ha
förlorare
stämplat i pannan
jag vill ut
inte bort
jag vill visa
inte visas upp och hånas
jag kan
jag vill
jag törs
kanske en dag
mitt hopp står till den dagen*

VISA

*Strax bortom gärsgår'n bak vägens närmsta krök
där hägrar drömmen om vår framtid
När vi väl nått dit går drömmen upp i rök
som alltför ofta i vår samtid
och livet går
sina utmätta år
en salig vår
är allt av hopp som återstår
ja livet har
sina utmätta da'r
ett hopp som drar
har vi dock kvar.*

*En liten mänska i livets ekorrhjul
så känns det nå'n gång för oss alla
i denna världen så gisten, blek och ful
tills döden oss behagar kalla
och livet har
sina utmätta da'r
ett hopp som drar
har vi dock kvar.*

*Om dagen känns både kulen trist och grå
och livets mening är en gåta
så njut var ljusglimt som trots allt finns ändå,
att grubbla plägar föga båta,
för livet har
sina utmätta da'r
ett hopp som drar
har vi dock kvar.*

OMNIA MOVENT

*Stillhet.
Tystnad.
Allt sänks i ro.
Tanken vilar i ett tomt rum.
För ett ögonblick
tycks själva tiden stannat.
Ändå färdas vi i detta nu
andlöst
handlöst
med en svindlande hastighet
bortom all vår kontroll,
bortom vårt förstånd,
utslungade
i ett till synes oändligt intet
mot ett okänt mål
för ett dunkelt syfte.
Bort från kärnan,
bort från det centrala
färdas vi mot alltets utkant,
liksom vi i livet alltför ofta färdas
bort från det viktiga
bort från det vitala
bort från Kärleken,
det vi verkligen behöver
som inte kan köpas
inte kan stöpas
i en form.
Kärleken har ett eget liv
som vi kan upptäcka
om vi öppnar oss för den.
Den är inte statisk
Den är som ett hav
vars vatten kan vara
till synes stilla som en spegel
men under ytan ständigt i rörelse,
likt blodet i våra ådror.*

Kärleken står inte stilla.

*Den knoppas,
vaknar,
utvecklas,
mognar.*

*Den rör sig mot ett okänt mål
någonstans i ett avlägset fjärran,
ett mål vi aldrig når,
men Kärlekens livskraftighet
ligger inte i målet.*

*Det ligger i själva rörelsen
mot detta mål och i vår längtan dit.*

*När Kärlekens rörelse avstannar
stagnerar den
likt vattnet i en göl utan utlopp,
stationeras den
likt en motor utan bränsle,
cementerar den
likt ett förstockat sinne
utan nya tankar,
förstenas den
likt ett förhärdat hjärta,
utan barmhärtighet.*

När rörelsen upphör dör den.

När vattnet stannar dör det.

När blodet stannar dör vi.

*Rörelse föder rörelse
som ringar på vattnet,
föder liv*

och i livet finns hoppet.

Allt är rörelse.

Rörelsen är allt.